

Door Marjolein Schipper

Toen

Tips? Mail naar mschipper@telegraaf.nl

Allerbeste school

Alles was heus niet beter in de jaren 60, 70 en 80, maar misschien wel veel leuker! In deze rubriek halen we bijzondere herinneringen op. Vandaag: de hbs, de 'parel uit de Nederlandse onderwijsgeschiedenis'.

Wat is de overeenkomst tussen Willem Drees, Willeke van Ammelrooy, Herman Finkers, Albert Heijn en Maarten Spanjer? Ze bezochten allemaal de hbs, de hogere burger-

school. Een instituut dat in de jaren 60 ten einde kwam, betreurd door velen.

Want nee, de havo is niet vergelijkbaar met de hbs, al in 1863 opgericht door minister Thorbecke. Als gevolg van de industrialisering was er toentertijd dringend behoefte aan goedopgeleide fabrikanten, capabele ambtenaren en geschoold kantoorpersoneel.

Zo'n schoolvorm bestond er nog niet in het Nederland van de negentiende eeuw.

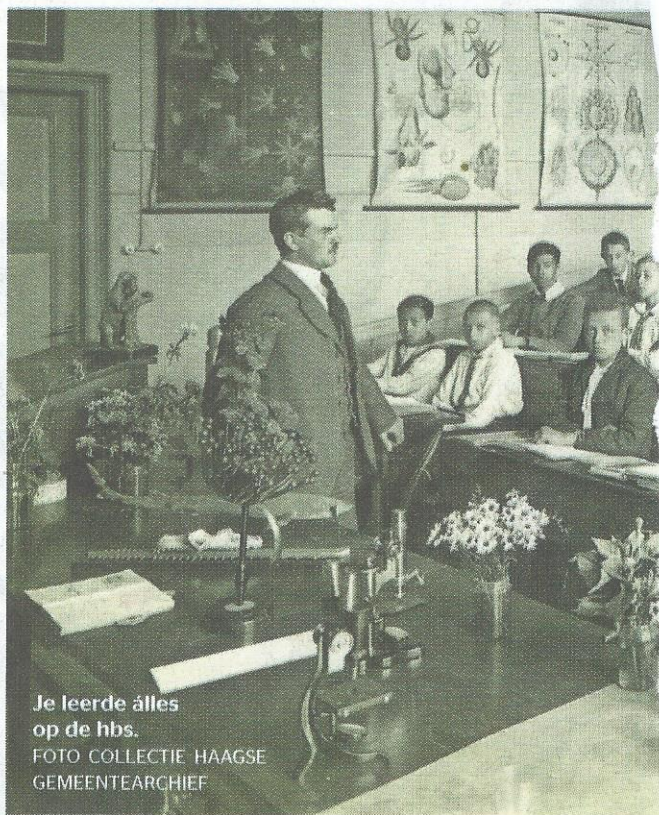
Weet ik dit allemaal van mezelf?

Welnee, ik ben een havo-leerlinge... Het staat in het deze week verschenen boek *Wij*

van de hbs, met als ondertitel *Terug naar de beste school van Nederland*. Waaruit blijkt dat schrijvers Roelof Bouwman en Henk Steenhuis tijdens hun onderzoek zeer enthousiast zijn geworden. „Hier kwam samen wat Nederlanders in positieve zin kenmerkt: burgerzin, gezond verstand, eenvoud, ijver, stiptheid en waarheidsliefde.”

Maar, zo stippen ze sarcastisch aan, er waren op de hbs natuurlijk zaken te bespeuren die tegenwoordig als hopeloos ouderwets worden bestempeld. Zoals keihard werken en vreemde woorden en verre steden uit je hoofd leren. De leraren bekommerden zich echt niet om de vechtscheiding van de ouders noch waren er genderneutrale toiletten.

Diverse bekende Nederlanders halen in het boek herinneringen op aan hun hbs-tijd. Dat levert smakelijke inkijkjes op. Ad Visser blijkt in de klas te hebben

Je leerde alles op de hbs.

FOTO COLLECTIE HAAGSE GEMEENTEARCHIEF

Dit mag nooit weg!

Van jongs af aan is Anny Schouten brildragend. Een paar keer per jaar moest ze, achterop de fiets bij haar moeder, voor controle naar een Amsterdamse oogkliniek. „Na afloop fiets-te zij altijd langs haar zus die 'diende' bij goed gesitueerde mensen op een gracht. Daar zag ik dit beeldje en wilde het zo graag hebben! Maar het was natuurlijk niet van mijn tante... Een paar weken later kwam ze langs; mét het felbegeerde beeldje.” Anny voelt nog steeds de blijdschap van toen als ze ernaar kijkt.

